

[Kjeld Olesen]

ter, jo inkluderede de radikale, der altså også var med til at sige nej til socialdemokratiet.

Jeg har opfattet det sådan, at det, man bl. a. begrundede afslaget med, var, at vort forslag indebar en for stor slækkelse af finanspolitikken, og dér vil jeg gerne gøre opmærksom på, at få timer efter, at dette skete, så vi et radikalt forslag, der indebar nøjagtig den samme slækkelse. Vi er ikke uenige i denne slækkelse, vi mener, at det er nødvendigt i den eksisterende beskæftigelsessituation, men jeg synes bare, at sammenhængen, når hr. Hilmar Baunsgaard kom ind på tingene, skal frem.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger til hr. Glistrup. Jeg skal ikke blande mig i den lidt heftige diskussion, der føres mellem tillidspartierne fra store bededag. Jeg lagde bare mærke til, at hr. Glistrup atter benyttede lejligheden til at køre stærkt frem med det velkendte illusionsnummer. Det, der kan være nyt, er, at hr. Glistrup i sin måde at føre det frem på især anvender to principper. Det ene er dette, at hvor det kan knibe lidt med argumenterne, er måden, man gør det på, ganske afgørende. Det andet princip er det, som jo er velkendt fra historien, at hvis man blot gentager en usandhed tilstrækkelig mange gange, ja, så ender det med, at folk tror på den. Atter i dag hørte vi om dette med bundfradraget på de 60.000 kr. Hr. Heinesen har ved en tidligere lejlighed analyseret og splittet dette program fra fremskridtspartiets fuldstændig fra hinanden, peget på usandsynlighederne, gjort opmærksom på fortællelserne og gjort opmærksom på, hvordan hr. Glistrup og hr. Glistrups parti bevidst har søgt at komplicere tingene på en sådan måde, at man vanskeligt kunne overskue dem. Her kom der overskuelighed ind i tingene, og hvad skete der, da hr. Heinesen havde splittet det ad? Der skete det, at han ikke modtog svar på sine konkrete påpegninger.

Jeg vil bare tage en enkelt ting frem i dag, nemlig den ting fra programmet, der hedder, at inden 1. oktober 1975 skal 150.000 offentligt ansatte være fyret. Det er om 12 måneder og 17 dage helt nøjagtigt, om fremskridtspartiet havde haft magt, som det har agt. Vi har i dag, siger den sidste opgørelse, en arbejdsløshed på ca. 38.000.

Det, fremskridtspartiet opererer med, er altså 150.000 offentligt ansatte. Jeg trækker dette frem, fordi her er en ting, der fortæller også dem, der ikke har forudsætninger for at trænge ned i alle illusionsnumrene, at der her er tale både om en kynisme ud over alle grænser og dernæst om et bluffnummer. Det eneste, der kan trøste, er, at det også betyder, at folk opdager, at fremskridtspartiet i virkeligheden griner ad dem, at de gør nar af dem. Jeg tror, det ville være godt, hvis hr. Glistrup bed mærke i et citat af Abraham Lincoln, der lyder: Man kan narre nogle folk altid og alle folk en gang imellem, men man kan ikke narre alle folk altid.

Så vil jeg endelig til statsministeren sige, at vi står ved vores meget kritiske bemærkninger om, at regeringen ikke i tide satte skub i forhandlingerne. Det gør vi ud fra en almindelig opfattelse af, at er der nogen, der har ansvar for, at forhandlingerne går deres gang, må det da være en regering. Må jeg bare svare med en enkelt ting, jeg kunne gøre det med flere; det er kendt af mange i denne sal, at socialdemokratiets formand omkring påsketid direkte opfordrede statsministeren og regeringen til at gå i gang, finde partier, der ikke lå langt fra hinanden, således at de kunne forsøge i god tid at nå til resultater. Hvad sagde man? Nej. Hvad gjorde man? Intet. Først da vi kommer så tæt på afgørelsens time, at man kan se, at nu må der ske noget, begynder man for alvor, og så kører det altså op på den måde, vi har set det.

Jeg vil slutte med at sige, at det, der for os er problemet i forhold til regeringen, er dels spørgsmålet om tillid, det var jeg inde på i mit første oplæg, dels spørgsmålet om beskæftigelsespolitikken. Jeg har her ordret, hvad statsministeren sagde i tv i går, og jeg mener, det er fuldt berettiget af mig at sige, at det, som statsministeren kørte op, var dette, at man ikke skal sætte ind på at hjælpe de få, fordi det på lang sigt vil betyde, at man forvrider den økonomiske udvikling. Statsministeren sagde helt nøjagtigt: „Man hjælper nogle få, men samtidig forvrider man den økonomiske situation, sådan at man forhindrer eksporterhvervene og industrierhvervene i at få den tilstrækkelig gode likviditet og den skattelettelse og den økonomisk langsigtede politik, som vi har brug